

Námět mě zaujal rozumnou tendencí, avšak po stránce dramatické stavby není snad doposud zcela domyšlen. Lituji, že žena, ke které se odnáší taková míra Tyčinkovy lásky, se dějem sotva mihne. Manželské setkání po sedmnácti letech, při němž si nevěrnice vede společensky tak bezvadně a zároveň urážlivě, bude jistě působit, ale není škoda, že nevidíme Tyčinkův citový otřes? V treatmentu je zdůrazněna nuda, kterou starý pán na svém odpočinku zakouší, ale to je málo. Jeho opět oživené naděje by měly být zmařeny nejen ze strany dítek, ale především ze strany ženiny.

Dále mi vadí, že Tyčinka ukazuje svou obchodní zdatnost jen způsobem nadmíru jednoduchým.

A opět dále: Když Tyčinka odmítl synovskou péči, vidíme ho po delším čase na vrcholu již rozuzlené situace, jak rozdává ze svých obchodních možností dítkám výdělek. Jsme tedy o průběhu nejdůležitější tendence (úspěch má růsti organicky) informováni jen výsledkem akcí, které musíme předpokládat. Aby divák mohl změřit celou tragikomickou vzdálenost mezi dobrým otcem a poblázněnou rodinou, bylo by třeba znát více ženu i Zuzku i oba synáčky a ovšem i jejich avantury i rozpaky, které jim všem natropilo tatíčkovu maloměstácké obchodnictví. — Kdyby se nakonec ukázalo, že otcův odmítavý mrav má půvaby a že bez lišáctví a provize dovede přitahovat zákazníky, stal by se Tyčinka osobností.

Znovu opakují, že tendence, která nám ukazuje organicky rostoucí úspěch a zhroucení velikášského rozmachu, je ušlechtilá. Pro tuto myšlenku bylo nalezeno vhodné filmové řešení. Bude-li věc doplněna, vznikne významný film.